

Arrest

nr. 184 919 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 15 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2016 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), aan de verzoekster op 19 oktober 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2015 dient de verzoekster, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te New Delhi (India) een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot. Op 3 maart 2016 wordt de beslissing genomen tot afgifte van een visum type D.

1.2. Op 26 september 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 19 oktober 2016 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(…)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:³

□ de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°)

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel, §5 van de wet van 15.12.1980 om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, 1§, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Op 03.03.2016 werd de eindbekrachtiging gegeven voor het visum gezinshereniging van betrokkene, er werden reeds maanden ervoor stukken overgemaakt om een visum te bekomen. Daarbij werden loonfiches van referentiepersoon overgemaakt van juli 2015 (1472,66 euro netto), augustus 2015 (1487,14 euro) en september 2015 (1462,16 euro). Op 14.09.2016 stuurt Antwerpen de stukken door met de vraag tot de verlenging van de A-kaart van betrokkene. De A-kaart van betrokkene verviel op 15.09.2016. Echter is het zeer opvallend dat de loonfiches beduidend lager zijn. Zij zijn zowel niet stabiel of toereikend. Hierna werd vanuit onze dienst een brief verstuurd om bijkomende stukken: 'inkomsten met betrekking tot de laatste 12 maanden (aangezien sommige loonfiches niet toereikend of stabiel zijn) ', Dezelfde loonfiches werden overgemaakt: september 2015 (1462, 16 euro aanwezig bij aanvraag visum), oktober 2015 (705,51 euro), november 2015 (521,23 euro), december 2015 (694,45 euro), januari 2016 (750,66 euro), februari 2016 (336,61 euro), maart 2016 (814,49 euro), april 2016 (727,55 euro), mei 2016 (712,8 euro), juni 2016 (721,22 euro), juli 2016 (899,28 euro) en augustus 2016 (929, 09 euro). Geen sollicitaties of andere inkomsten werden door betrokkene overgemaakt. Het is opvallend dat bij het voorleggen van bestaansmiddelen om een visum te bekomen, referentiepersoon het dubbele verdient tijdens de aanvraag. Het voldoen aan de voorwaarden van art. 10 blijft een voorwaarde ook in België! Er is geen één loonfiche na de visumaanvraag die voldoet aan de vooropgestelde vereisten (bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,1§, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.) of zelfs in de buurt van dat bedrag komt. Momenteel is dat bedrag 1387,83 euro. Het is duidelijk te stellen dat na het verkrijgen van het visum van betrokkene, zij geen moeite meer doen om nog te voldoen aan de wetgeving.

Aangezien betrokkene pas in het vreemdelingenregister opgenomen is op 29.04.2016, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van een aantal maanden in België. Betrokkene verbleef immers heel haar leven in Nepal, en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. De aard en de hechtheid van de gezinsband met haar echtgenoot wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen. Er zijn geen elementen in het dossier (ook op medisch vlak) die een bevel in de weg staan.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 10, 11 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.³

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.⁴

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁵

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en de schending van art. 10 en 11 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris trekt het verblijf van verzoekster in en geeft tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster heeft diverse bewijzen voorgelegd. Deze bewijzen bestaan uit:

- Loonfiches van de referentiepersoon van het afgelopen jaar

Uit de documenten die werden voorgelegd blijkt dat de referentiepersoon stabiele inkomsten geniet. Thans verdient verzoekster meer dan 1.400 Euro per maand.

De staatssecretaris miskent de bewijswaarde van documenten. De staatssecretaris geeft een volledig foute interpretatie aan deze documenten!

Uit deze documenten blijkt weldegelijk de onvermogensdheid en het financieel ten laste zijn van de referentiepersoon. Deze documenten dienen in combinatie met elkaar te worden gelezen en vormen in hun geheel het bewijs dat verzoekster het afgelopen jaar ten laste was van de referentiepersoon.

Het kan niet genoeg worden benadrukt: verzoekster, noch de referentiepersoon vielen of vallen ten laste van de Belgische staat!

Het volgende dient te worden opgemerkt: men moet 'ten laste' zijn van de referentiepersoon. Men is ten laste als men afhankelijk is van materiële steun van de referentiepersoon. De materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te overleven in de gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.⁶ Verzoekster bewijst dit aan de hand van alle mogelijke manieren, doch wordt dit niet door de staatssecretaris aanvaard. Met de meest recente situatie wordt zelfs geen rekening gehouden!

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de bijstand moet worden verleend. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, hetgeen in casu ontegensprekelijk het geval is.

Het moge duidelijk zijn dat verzoekster weldegelijk voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in de Vreemdelingenwet!

De staatssecretaris heeft de bewijswaarde van al de door verzoekster aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskend. Door de miskennis van deze documenten heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 10, 11 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat zij diverse bewijzen heeft voorgelegd, zijnde de loonfiches van de referentiepersoon van het afgelopen jaar. Uit die documenten zou blijken dat de referentiepersoon stabiele inkomsten geniet. Verzoekster zou thans 1400 euro verdienen. Verwerende partij zou de bewijswaarde van die documenten miskennen. Uit de documenten zou blijken dat verzoekster het afgelopen jaar ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster, noch de referentiepersoon zouden ten laste vallen van de Belgische staat.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Er wordt immers met verwijzing naar de artikelen 10 en 11, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet gemotiveerd dat verzoekster niet meer voldoet aan de voor verblijf gestelde voorwaarden. Verzoekster legde in het kader van haar vraag tot verlenging van haar A-kaart loonfiches voor van de referentiepersoon, waaruit is gebleken dat diens bestaansmiddelen niet meer stabiel, noch toereikend zijn. Op het moment dat verzoeksters visumaanvraag hangende was verdiende de referentiepersoon het dubbele van wat hij nu verdient. Er wordt vastgesteld dat geen één loonfiche dat werd voorgelegd in het kader van de verlenging van de A-kaart aan de vooropgestelde vereiste voldoet, zijnde bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Verder wordt ingegaan op verzoeksters persoonlijke situatie, die zij overigens onbesproken laat. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt die motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Verzoekster beperkt zich te betogen dat zij diverse bewijzen heeft voorgelegd, zijnde de loonfiches van de referentiepersoon van het afgelopen jaar en dat uit die documenten zou blijken dat de

referentiepersoon stabiele inkomsten geniet. Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat rekening werd gehouden met al de door verzoekster voorgelegde documenten, wat zij overigens niet betwist. Nazicht van de loonfiches toont, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, aan dat de inkomsten van de referentiepersoon geenszins stabiel zijn. Zo verdiende hij bijvoorbeeld in 2015 voor de maand oktober 705,51 euro, doch in 2016 voor de maand februari 336,61 euro. Verzoekster beperkt zich te poneren als zouden de inkomsten van de referentiepersoon stabiel zijn, zonder haar betoog te relateren aan de door haar voorgelegde loonfiches. Bovendien laat zij het motief dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn geheel onbesproken, zodat haar kritiek hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing kan leiden.

Met haar betoog als zou zij, noch de referentiepersoon ten laste vallen van de Belgische staat, gaat zij voorbij aan het bepaalde van artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat “de bestaansmiddelen bedoeld in § 2 (...) ten minste gelijk (moeten) zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”, wat in casu niet geval is zodat terecht werd overgegaan tot intrekking van het verblijf.

Verzoekster betoogt nog dat zijzelf 1400 euro zou verdienen, doch zij gaat eraan voorbij dat zij bij haar aanvraag geenszins bewijzen voorlegde waaruit haar persoonlijke inkomsten blijken. Bovendien beperkt verzoekster zich dienaangaande tot een ongestaafde bewering.

Waar zij stelt dat verwerende partij de bewijswaarde van de documenten zou miskennen, laat zij na die kritiek te concretiseert en te betrekken op de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster laat tot slot gelden dat uit de documenten zou blijken dat zij het afgelopen jaar ten laste was van de referentiepersoon, waarna zij een uitgebreide theoretische uiteenzetting geeft inzake het begrip ‘ten laste’. Terwijl verzoekster klaarblijkelijk voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing, nu nergens wordt ingegaan op het gegeven of verzoekster al dan niet ten laste was van de referentiepersoon. Die kritiek is zodoende niet dienstig. Zij gaat dienaangaande bovendien andermaal voorbij aan de in de vreemdelingenwet vooropgestelde voorwaarden.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoekster laat niet toe de door haar aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is ongegrond.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er een einde wordt gesteld aan het verblijf van de verzoekster in het Rijk omdat zij niet aantoonde dat de vervoegde vreemdeling beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen om te voorzien in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden, waarbij omstandig wordt toegelicht dat uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat de inkomsten van de referentiepersoon stabiel, noch toereikend zijn, en dat het duidelijk is “dat na het verkrijgen van het visum van betrokkene, zij geen moeite meer doen om nog te voldoen aan de wetgeving”. Tevens wordt in deze beslissing toegelicht dat de duur van het verblijf van de verzoeker in België niet opweegt tegen het verlengen van het

verblijfsrecht, dat niet kan worden aangenomen dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van enkele maanden in België en dat *“(d)e aard en de hechtheid van de gezinsband met haar echtgenoot (...) niet op(wegen) tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen”*. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”*.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(...

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

(...)”

In artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt het volgende gesteld:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)”

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven,

op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)

§ 2.

(...)

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Te dezen werpt de verzoekster op dat zij de loonfiches van de referentiepersoon van het afgelopen jaar heeft overgemaakt aan de diensten van de verwerende partij en dat uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon stabiele inkomsten geniet. Zij laat gelden dat de bewijswaarde van de door haar voorgelegde documenten wordt miskent. Met haar betoog stelt de verzoekster zich op het tegengestelde standpunt van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat de bestaansmiddelen “*zowel niet stabiel of toereikend (zijn)*”, nu de volgende loonfiches werden overgemaakt: “*september 2015 (1462, 16 euro aanwezig bij aan vraag visum), oktober 2015 (705,51 euro), november 2015 (521,23 euro), december 2015 (694,45 euro), januari 2016 (750,66 euro), februari 2016 (336,61 euro), maart 2016 (814,49 euro), april 2016 (727,55 euro), mei 2016 (712,8 euro), juni 2016 (721,22 euro), juli 2016 (899,28 euro) en augustus 2016 (929, 09 euro)*”, te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. Uit deze loonfiches blijkt dat de referentiepersoon na september 2015 geen enkele keer nog een loon heeft ontvangen van (meer dan) € 1387,83 en dat er onmiskenbaar grote schommelingen zijn in het loon van de referentiepersoon. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze stelt dat er “*geen één loonfiche (is) na de visumaanvraag die voldoet aan de vooropgestelde vereisten (bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,1§, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.) of zelfs in de buurt van dat bedrag komt*”, dat momenteel 1387,83 euro is, en dat het duidelijk is “*dat na het verkrijgen van het visum van betrokkene, zij geen moeite meer doen om nog te voldoen aan de wetgeving*”. Met haar summiere betoog dat de gemachtigde “*de bewijswaarde van documenten*” miskent, zonder in concreto aan te geven van welke documenten de bewijswaarde zou zijn miskend en op welke wijze dit zou zijn gebeurd, doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door haar voorgelegde loonfiches, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Overigens betwist de verzoekster geenszins het motief van de bestreden beslissing dat de inkomsten van de referentiepersoon niet toereikend zijn.

Waar de verzoekster opwerpt dat zij meer dan € 1.400 per maand verdient, wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster haar arbeidsovereenkomst en haar loonfiche met betrekking tot de maand oktober 2016 (zie stukkenbundel verzoekster, stukken 2 en 3) niet heeft

voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De bij het verzoekschrift gevoegde arbeidsovereenkomst en loonfiche kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Waar de verzoekster nog laat gelden dat uit de door haar voorgelegde documenten weldegelijk “*de onvermogenheid en het financieel ten laste zijn van de referentiepersoon*” blijkt, mist haar betoog zowel juridische als feitelijke grondslag. Zij diende niet aan te tonen financieel ten laste van de referentiepersoon te zijn, maar wel dat de referentiepersoon beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Bovendien blijkt uit de door haar voorgelegde loonfiche (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3) dat de verzoekster een hoger inkomen heeft dan de referentiepersoon, zodat zij bezwaarlijk kan voorhouden van hem ten laste te zijn.

De verzoekster stipt ten slotte nog aan dat zowel zij als de referentiepersoon niet ten laste vielen of vallen van de Belgische staat. Er wordt evenwel op gewezen dat de verzoekster hiermee niet aantoonst dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd vastgesteld dat niet wordt aangetoond dat de referentiepersoon thans over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

2.3.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN